

נובמבר 2008 • חשון תשס"ט

אסלאמונאציזם

מדור תחת הכותרת "אסלאמונאציזם", סביר שיעורר התנגדות אינסטנקטיבית אצל הקורא המצוי. השימוש התדיר ב"פשיזם" ו"נאציזם" מביא לזילות מונחים אלו שכן ברוב המקרים אין זו אלא הכפשה נעדרת כל זיקה מהותית והיסטורית. אולם לא כך במקרה של אסלאם. היטלר הוא הדמות הלא מוסלמית הנערצת ביותר בעולם הערבי, והאנטישמיות המוסלמית היא העתק – הגם מקיף לאין שיעור – של האנטישמיות הנאצית. הנה כי כן, מה שבעיני הקורא עלול להישמע כהטחת עלבון, הוא מחמאה בעיני המוסלמי.

הפגנת נשים בפקיסטן. פברואר 2006. נכון שהמצרים, הסורים או הסעודים מתוחכמים מספיק שלא לאפשר מצעד מסוג זה. אולם זאת מטעמים של תקינות פוליטית בלבד. האמת מוצגת כל יום וכל שעה, אם זאת בהתנהלות המשטר, בתוכניות הלימודים, בתקשורת, ובעיקר במסע האנטישמיות הנרחב.

אסלאם ונאציזם – הדומה והשונה

איננו מכירים כל ערכים מוחלטים למעט כניעה מוחלטת לרצונו של אלה. יש מי שאומר: אל תשקר, אולם עיקרון זה שונה כליל כאשר אנו משרתים את רצונו של אלה. הוא זה שלימד את האדם לרמות על מנת להוליך שולל את האויב. האם עדיפה אמירת האמת על כניעה וסכנה לאמונתנו? אנו משיבים: "לא!" יש מי שאומר: "אל תרצח", אך אלה לימד אותנו כיצד להרוג. וכי לא נהרוג כאשר הדבר עולה בקנה אחד עם ניצחון האמונה? ההונאה, התעתוע, המזימה, הכזב, הגניבה וההרג אינם אלא אמצעים. לכשעצמם אין הם טובים או רעים. כי אין מעשה טוב או רע כאשר הוא מוצא מהקשרו.

רוחאללה ח'ומייני
מצוטט בספרה של בריגיט גבריאלי,
They Must Be Stopped, עמ' 48

דבריו של איטולה ח'ומייני, המצוטטים לעיל מעניקים מבט חודר לעיקרון השחיתות המוסרית עליו ניצבת כת האסלאם, היפוכה הסימטרי של המונותאיזם וקריקטורה מעוררת סלידה של היהדות והנצרות, אשר למענה ובשמה חובה על המוסלמי לרקום מזימות, לרמות, לגנוב ולרצוח.

למותר לציין שההשוואה עם נאציזם עולה מיד על הדעת. אולם זאת ללא כול היבט שלילי העולה בדך כלל באזכור הנציונל סוציליזם מן האסכולה היטלר. היה זה חוסייני שהצהיר גלויות שהאיסלאם והנאציזם חד הם ובביקורו באושוויץ לא היה גבול להתפעלותו מן התושייה הגרמנית בחיסול יהודים.

"אללה אכבר" קרי: "הייל היטלר"

כאמור לעיל ההערצה להיטלר בעולם הערבי אינה יודעת גבולות והוא הדמות הלא מולסמית הנערצת ביותר במרחב השמי, כולל בקרב ערביי ישראל. ההוצאה של מייין קמפ (רמאללה 1995) הוא להיט בקרב ערביי יש"ע. הערצת הרייך השלישי במצרים וסוריה קדמה למלחמת העולם השנייה ודי בציון העובדה שסאדאת, מן האנטישמים הארסיים בעולם הערבי, אפילו במונחים של האסלאם, היה מרגל

נאצי ומעריצו של הפיהרר. עוד בשנות החמישים, כאשר הילכו שמועות על כך שהיטלר נותר בחיים שיגר לו סאדאת מכתב גלוי, בו הוא מכתיר אותו בנזר גדול מנהיגי תבל ומייחל לשובו בהקדם. כיוון שהופיע בכנסת ישראל כשהוא עונד עניבה רקומה בצלבי קרס, הוחלט להקים לזכרו מכון למחקרים אסטרטגיים באוניברסיטת בר אילן ועתה דנים בקריאת רחוב על שמו בירושלים.

1. הנאציזם – אברציה תרבותית מול האסלאם כציוויליזציה

אל הנאציזם ניתן להתייחס כאל אברציה תרבותית, קרי: סטייה מדרך המלך של תרבות המערב הנמשכת בקו ליניארי מימי הביניים ועד ימינו. זו המובילה לדמוקרטיזציה של החברה, חרות, שוויון זכויות ושגשוג כלכלי. יתירה מזאת, את עליית הנאציזם בגרמניה ניתן להסביר בשורה של נסיבות היסטוריות החל בהשפלתה של גרמניה בהסכמי וורסאי וכלה במשבר הכלכלי שסחף את העולם כולו בשלהי שנות העשרים ושביטויו בגרמניה המובסת, הכרעת תחת נטל הפיצויים שהושת עליה, היה חריף במיוחד.

אין לגורמים אלה מקבילה בעולם המוסלמי. חרפת העוני, הכשל החברתי, דיכוי הפרט והפיגור הטכנולוגי (כל העולם הערבי גם יחד אינו מסוגל לייצר מכונת כביסה, שלא לדבר על טלפון סלולרי) הם מרכיב מובנה באתוס האסלאם (עם כל האירוניה שבביטוי "אתוס"). ומקורם בראש וראשונה בדיכוי של חשיבה אמפירית יצירתית ובשורה של תופעות לוואי, החל בהפיכת האישה למדגרה ולבהמת עבודה וכלה בשחיתות בדרגי השלטון המרוקנת מתוכנו את התוצר הלאומי, הדל והעלוב בכל מקרה. ככל שהדבר מדהים התוצר הלאומי של ישראל משתווה לזה של 100 מיליון ערביי מצרים סוריה וירדן. השפע והעושר של מדינות הנפט נעדר כל זיקה לתוצר במובן יצירת קניין וכולו נובע - תרתי משמע - ממקרה של מזל גיאולוגי שלא הייתה בו יד אדם. (אפילו כך התוצר לנפש בערב הסעודית היה עד העלייה המסחררת במחיר הנפט ב-2008, פחות ממחצית מזה של ישראל).

האברציה הגרמנית, ככל סטייה, הכילה בתוכה את מערכת החיסון שבאמצעותה ניתן היה להלחם בנגע הקרוי נאציזם. עובדה היא כי לאחר התבוסה הצבאית והדברת הנאציזם שבה גרמניה את דרך המלך של הציוויליזציה המערבית והיא היום בשר מבשרו של המערב. זאת משום שכאמור לעיל מערכת החיסון לא הודברה בעידן הרייך השלישי, ולמרבה האירוניה, כאשר טיפח גבלס את גדולי הרוח הגרמנים לדורותיהם בספרות, במוזיקה, באמנויות פלסטיות ובהגות, הוא כרת בפועל את הענף עליו נתלה העיוות הנאציונל סוציאליסטי. זאת משום שמאחורי כל הימלר ניצב גתה או שילר, מאחורי כל גבלס - קנט, ומאחורי כל שטרייכר - ניטשה או לסינג. ענקי רוח אלה יחד עם באך ובטהובן ורבים אחרים נמנים על בכירי הרוח בתרבות הקרויה מערבית והם אלו אשר מדביקים על מצח הנאציזם את אות הקלון של סטייה, תרתי משמע.

לא כך האסלאם. מאחורי כל בין-לאדן מסתתר ערפאת; מאחורי כל נאצר נמצא את צדאם חוסיין, מאחורי כל אחמדדנג'יד נמצא את חומייני וכן הלאה והלאה. חבורה של פושעים ורוצחים סדרתיים שהגיחה ממאפליית הפרוטו-נאציזם הקרויה אסלאם. זאת במושגים של האתוס היהודי-נוצרי. אולם לא בתפיסה הערבית מוסלמית כפי שהיא כתובה שחור על גבי לבן בדברי האייתולה המצוטטים לעיל. מכאן שהמסגד המוסלמי הוא מוקד השחיתות המוסרית המקדש את הגרועים שבין המרצחים בשמו של אללה ומוחמד נביאו.

מאחורי כל הימלר נמצא את גתה, מאחורי כל גרינג את בטהובן, מאחורי כל אייכמן את תומאס מאן, וכן הלאה.

אולם את מי נמצא מאחורי בין לאדן? את ערפאת. מאחורי צדאם חוסיין יסתתר אחד נאצר, ובצילו של אחמדנאג'יד נפגוש בדמותו של האייתולה חומייני.

התבוסתנות – אז ועתה.

צימברלין ודלדייה, סמלי התבוסתנות האירופית, לא השכילו לראות ולהבין את המציאות המתחוללת מול עיניהם. המחיר היה חורבן אירופה, 55 מיליון קורבנות, שליש העם היהודי. עם זאת, יאמר לזכותם שפועלם היה נעדר תקדים ממנו ניתן היה להוציא לקחים, שכן לפרץ הברבריות הנאצית לא היה אח ורע באירופה מאז כיבושי הוויקינגים במאות השמינית והתשיעית.

התבוסתנות מעוגנת עמוקות בנפשה של הדמוקרטיה ונוטלים בה חלק מרכיבים רבים, ביניהם, חברת השפע המעדיפה לעצום את עיניה לסכנה, זאת, שלא לפגוע בחופשת הסקי הקרובה או מחשש לירידת

ערך המניות בבורסה. זהו הליברליזם הקיצוני המצליח למצוא בכל משטר עריצות צד לזכות ויתרונות מופלגים: הייתה זאת גרטרוד שטיין, הסופרת ואשת הסלונים היהודיה בפריס שהמליצה ב-1937 להעניק להיטלר את פרס נובל לשלום, היו אלה הרדיקלים - היהודים ברובם - שהיללו את ארץ הפרולטריון והגולגים, היה זה היהודי נועם חומסקי ששר שירי תהילה למרצחי המוניס דוגמת פול פוט ונסראלה. זהו הגיס החמישי דוגמת הגרמנים הסודטים בצ'כוסלובקיה ערב כיבושה של זו על ידי גרמניה הנאצית.

אולם לטירוף הנאצי לא היה כל סיכוי מלכתחילה. ריצת העמוק של היטלר חייבת הייתה להסתיים בתבוסה נחרצת לאחר שהקים עליו עולם ומלואו ופרס את הוורמכט מצפון אפריקה בדרום ועד חוצות מוסקבה במזרח. כבר ב-1942 היו יחסי הכוחות בין גרמניה לאויביה בסדר גודל של 1:10 לרעתה ולאחר התבוסה בסטלינגרד היו אלה אך פרפורי גסיסה וקרב מאסף של הוורמכט.

התבוסתנות האירופית – אליה יש להניח שיחבור הממשל האמריקני בראשותו של חוסיין אובאמה - כלפי הסכנה המוסלמית היא שונה בתכלית. אין האסלאם יכול לצאת למלחמה על המערב בכוח הזרוע. בזכות הפער הטכנולוגי המכריע יכולה ארה"ב לבד להשיב את הגייני המוסלמי לבקבוק ולהחזיר את המרחב השמי כולו לימי מוחמד.

מלחמתו של האסלאם היא אפוא מלחמה בעצימות נמוכה המיטיבה לנצל את חולשותיה של הדמוקרטיה האירופאית השבעה ומדושנת העונג ובעיקר את השגותיו של הליברליזם המערבי מן הסוג של שטיין וחומסקי הנזכרים לעיל.

המהגר מצפון אפריקה או מפקיסטאן ממלא את המערך הנרחב של עבודות נחותות בחברת השפע. מן הממצאים שנערכו בצרפת עולה שלמעלה ממחצית עוזרות בית באות מן הקהילה המוסלמית, כך 75 אחוז מכלל פועלי הניקיון במוסדות ציבור החל באיסוף אשפה וכלה בשלל עבודות ציבוריות. וויתור על שירותיהם אלה יצריך שינוי מרחיק לכת בשוק העבודה, מהלך סוציאלי שספק אם חברת השפע באירופה מוכנה לו.

ההיבט השני הוא הקלפי. ניצול המערך הפוליטי באמצעות ההשפעה בקלפי הביאה במקומות רבים לכניעת הפוליטיקאים לקהילה המוסלמית. אין עדיין מפלגה מוסלמית בלונדון, בריסל או פריז, אך חדירת האסלאמיזם אל שורות מפלגת הלייבור הביאה כבר לתהליך מרחיק לכת של כניעה לדרישותיהם. המקרה הבולט ביותר היה זה של ראש עיריית לונדון האחרון, קן לווינגסטון, מי שכניעתו לקהילה המוסלמית בעירו (שזכתה לכינוי לונדוניסטן) צעדה יד ביד עם הצהרות אנטישמיות בוטות.

אולם המרכיב המרכזי בכניעתה של אירופה הוא זה הליברלי ההופך את הדמוקרטיה המערבית לחרב מתהפכת בחרקירי שזו עורכת לעצמה. בשמם של חירות, שיויון ואחוה, מפרק הליברל המערבי את אושיות הדמוקרטיה המערבית ושותל בתוכה את זרעי הפורענות הנחותים והמסוכנים ביותר של עריצות, דיכוי הפרט, שיעבוד האישה וכשל כלכלי.

הפרק השני ידון בשלושה היבטים של השוה והדומה:

א. שיטת המלחמה,

ב. אינדוקטרינציה של ילדים ונוער,

ג. אנטישמיות